

ingediend op **894** (2020-2021) – Nr. 2
15 november 2021 (2021-2022)

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu,
Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie
uitgebracht door Mieke Schauvliege

over het voorstel van decreet

van Bruno Tobback, Freya Van den Bossche, Ludwig Vandenhove,
Katia Segers, Kurt De Loor en Maxim Veys

tot wijziging van het decreet van 25 april 2014
betreffende de omgevingsvergunning,
wat de dossiertaks betreft

en over het voorstel van decreet

van Leo Pieters, Adeline Blancquaert,
Bart Claes, Sam Van Rooy en Chris Janssens

tot wijziging van het decreet van 25 april 2014
betreffende de omgevingsvergunning,
wat het bedrag, de teruggave en de vrijstelling
van de dossiertaks betreft

Documenten in het dossier:

894 (2020-2021) – Nr. 1: Voorstel van decreet

917 (2020-2021) – Nr. 1: Voorstel van decreet

Samenstelling van de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie:

Voorzitter: Gwenny De Vroe.

Vaste leden:

Piet De Bruyn, Inez De Coninck, Andries Gryffroy, Freya Perdaens, Wilfried Vandaele;
Bart Claes, Leo Pieters, Sam Van Rooy;
Stijn De Roo, Tinne Rombouts;
Steven Coenegrachts, Gwenny De Vroe;
Staf Aerts, Mieke Schauvliege;
Bruno Tobback.

Plaatsvervangers:

Annick De Ridder, Marius Meremans, Joris Nachtergaele, Axel Ronse, Nadia Sminate;
Carmen Ryheul, Stefaan Sintobin, Wim Verheyden;
Robrecht Bothuyne, Brecht Warnez;
Bart Tommelein, Bart Van Hulle;
Johan Danen, Chris Steenwegen;
Hannes Anaf.

Toegevoegde leden:

Jos D'Haese.

INHOUD

1.	Toelichting	4
1.1.	Toelichting door Bruno Tobback van het voorstel van decreet van Bruno Tobback, Freya Van den Bossche, Ludwig Vandenhove, Katia Segers, Kurt De Loor en Maxim Veys tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat de dossiertaks betreft	4
1.2.	Toelichting door Leo Pieters van het voorstel van decreet van Leo Pieters, Adeline Blancquaert, Bart Claes, Sam Van Rooy en Chris Janssens tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het bedrag, de teruggave en de vrijstelling van de dossiertaks betreft.....	5
2.	Bespreking.....	6
2.1.	Reactie van de parlementsleden.....	6
2.2.	Reactie van de indieners en verdere bespreking	7
3.	Stemming	10

Op dinsdag 26 oktober 2021 besprak de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Energie twee voorstellen van decreet over de dossiertaks van een omgevingsvergunning:

- het voorstel van decreet van Bruno Tobback, Freya Van den Bossche, Ludwig Vandenhove, Katia Segers, Kurt De Loor en Maxim Veys tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat de dossiertaks betreft (*Parl.St.* VI.Parl. 2020-21, nr. 894/1);
- het voorstel van decreet van Leo Pieters, Adeline Blancquaert, Bart Claes, Sam Van Rooy en Chris Janssens tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het bedrag, de teruggave en de vrijstelling van de dossiertaks betreft (*Parl.St.* VI.Parl 2020-21, nr. 917/1).

Deze twee voorstellen van decreet werden in samenhang behandeld.

(Deze commissievergadering werd als hybride vergadering georganiseerd.)

1. Toelichting

- 1.1. Toelichting door Bruno Tobback van het voorstel van decreet van Bruno Tobback, Freya Van den Bossche, Ludwig Vandenhove, Katia Segers, Kurt De Loor en Maxim Veys tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat de dossiertaks betreft

Bruno Tobback licht toe dat het voorstel van decreet van de Vooruitfractie een reactie is op een arrest van 18 maart 2021 waarin de Raad voor Vergunningsbetwistingen een interpretatie geeft aan artikel 12 van het Omgevingsdecreet over een administratieve beroepsprocedure, die haaks staat op de praktijk die de voorbije jaren zowel door de raad als het Departement Omgeving werd gevolgd. Sinds 2014 heft het departement, ongeacht het aantal indieners, een taks van 100 euro per administratief beroep tegen een beslissing in eerste aanleg over een omgevingsvergunning of een stilzwijgende weigering van een omgevingsvergunning. Die forfaitaire taks werd ingevoerd bij amendement als alternatief voor een proportionele heffing in functie van de complexiteit van het dossier. Dat is conform aan de zogenaamde devolutieve werking van een administratief beroep, waarbij altijd een volledige heroverweging van het dossier en de procedure moet worden gemaakt. Ook het aantal indieners heeft daar geen invloed op.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft bij arrest geoordeeld dat het artikel zo geformuleerd is dat elk van de mede-indieners 100 euro moet betalen. Dat heeft geen effect op de behandeling van het administratief beroep, maar wel op mogelijke volgende stappen in de procedure. Een administratief beroep is immers een noodzakelijke voorwaarde om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen zelf. Per 100 euro dossierkosten kan er volgens de raad slechts één indiener die stap zetten. Het is niet duidelijk wie in het geval van meerdere bezwaarders geacht wordt de dossiertaks betaald te hebben. Nu mag het voor de raad eender wie zijn, maar slechts één persoon.

Dat elke indiener moet betalen, werpt een bijkomende financiële drempel op voor een administratieve procedure in eerste aanleg, die de overheid niet meer geld kost als er meerdere indieners zijn. Als het parlement zich schaart achter de interpretatie van de raad, voert het dus een loutere en disproportionele belastingverhoging in, een taks op het indienen van beroepen, waarbij de overheid geld verdient aan het feit dat ze vergunningen aflevert die voor betwisting in aanmerking komen of betwisting stimuleren. Volgens Vooruit beperkt dit de toegang tot de rechter zonder objectieve rechtvaardiging, wat strijdig is met artikel 13 van de Grondwet en enkele Europese richtlijnen. Bovendien doet het afbreuk aan het standstillbeginsel, artikel 23 van de Grondwet, in milieuaangelegenheden.

Nergens in de van de commissie- en plenaire vergaderingen van 2014 is er een spoor te vinden dat de decreetgever van oordeel was dat er gelijke dossiertaks moest geïnd worden per indiener van een beroepsschrift. Het departement heft al zeven jaar één heffing per dossier. Nooit heeft de Vlaamse Regering rekening gehouden met inkomsten van 100 euro per indiener. Vooruit concludeert dat de interpretatie van de raad niet strookt met de bedoeling van de decreetgever. Daarom stelt hij voor om de formulering in het decreet te wijzigen zodat duidelijk wordt dat de dossiertaks maar eenmaal verschuldigd is, ook als het beroep ingesteld wordt door meerdere natuurlijke personen of rechtspersonen.

Los van de juridische argumenten ziet de spreker ook politieke argumenten. De voorbije maanden is duidelijk gebleken dat er een en ander schort aan de zorgvuldigheid waarmee omgevingsvergunningen worden afgeleverd, op alle niveaus maar zeker ook bij het Vlaams Departement Omgeving. Dat heeft op verschillende manieren, en onder protest van de ambtenaren zelf, de kwaliteit van de vergunningverlening zien achteruitgaan. In de eerste plaats doordat het aan andere bevoegdheidsniveaus geen of weinig advies over aanvragen verleent, zelfs al is het er decretaal toe verplicht. Dat leidt onvermijdelijk tot een achteruitgang van de kwaliteit, dus logischerwijze ook tot een toename van het aantal beroepen. Hetzelfde geldt voor beslissingen die door de Vlaamse overheid genomen worden. Het PFOS-dossier bewijst dat er een en ander schort aan het grondige voorafgaande onderzoek, de effectenrapportering en de vergunningverlening (PFOS: perfluoroc-taansulfonaat).

Hij laakt de perverse tendens bij de overheid om, terwijl de kwaliteit van haar besluitvorming inzake omgevingsvergunningen achteruitgaat en ze te weinig alle belangen afweegt, de burgers die het werk in haar plaats doen door een beroep in te dienen, met alle kosten en lasten van dien, tegelijk af te remmen. Dat staat in schril contrast met het voortdurend benadrukken hoe kwalitatief en efficiënt de Vlaamse overheid wel is. Ofwel is de besluitvorming gegarandeerd vlekkeloos en mogen er misschien wel hogere bedragen gevraagd worden voor de paar misschien zelfs roekeloze beroepen; ofwel moet men de burgers geen onnodige stokken in de wielen steken bij het vrijwaren van hun rechten.

Hij ziet dit voorstel van decreet als een symbolisch dossier, een vlotte en eenvoudige oplossing die de rechtszekerheid en het democratische gehalte versterkt. Het goedkeuren heeft immers een kleine impact. Het zal niet leiden tot een toename van het aantal dossiers, noch tot een financieel verlies, want het zet gewoon de praktijk verder. Het is een principiële belangrijke boodschap voor de burgers, zowel voor hun toegang tot de beroepsmogelijkheden als voor administratieve eenvoud en transparantie. Meervoudige indieners van voorbije beroepen weten nu niet of ze nog het recht hebben om naar de Raad voor Vergunningsbetwistingen te stappen, want de raad heeft zelf gezegd dat hij niet kan beoordelen wie van de indieners het mag doen. Hij rekent erop dat iedereen die een goed Vlaams bestuur in het hart draagt, dit volmondig zal goedkeuren.

- 1.2. Toelichting door Leo Pieters van het voorstel van decreet van Leo Pieters, Adeline Blancquaert, Bart Claes, Sam Van Rooy en Chris Janssens tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het bedrag, de teruggave en de vrijstelling van de dossiertaks betreft

Leo Pieters zegt dat ook de Vlaams Belangfractie een voorstel van decreet heeft ingediend over de dossiertaks in artikel 12 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning. De dossiertaks bedraagt 500 euro voor een omgevingsvergunning waarbij de vergunningsaanvraag in eerste aanleg bij de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsvergunningsambtenaar werd ingediend en via de gewone procedure wordt behandeld; 100 euro in alle andere

gevallen. Voorheen was dat voor milieuvergunningdossiers 6,20 euro. Ook die verhoging was niet afdoende gemotiveerd. Dat variabele tarief werd toen tot een vast bedrag van 100 euro gebracht.

Hogere dossierkosten zullen de financieel zwakkeren tegenhouden om op te komen voor hun rechten. Het Vlaams Belang stelt daarom voor de taks terug te brengen tot 30 euro, wat moet volstaan voor de administratieve verwerking van het beroep en een aangetekende zending. Als de indiener in zijn gelijk gesteld wordt, moet de overheid dat bedrag terugbetalen.

2. Bespreking

2.1. Reactie van de parlementsleden

Mieke Schauvliege is net als iedereen verwonderd over de uitspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Vorig jaar heeft de Vlaamse Regering de toegang tot de rechter moeilijker gemaakt door te verplichten dat elk argument van bij de start van de procedure wordt ingebracht en door een later beroep onmogelijk te maken (*Parl.St.* VI.Parl. 2020-21, nr. 699/1), iets wat trouwens ook indruist tegen het Verdrag van Aarhus. Er lopen procedures tegen deze aanpassing en hopelijk wordt die vernietigd. Dat elk van de indieners van een administratief beroep 100 euro moet betalen, verhoogt de drempel en dus de toegang tot de rechter. Groen is het eens met het voorstel van decreet van Vooruit om de passage in het decreet te verduidelijken zodat de dossiertaks beperkt blijft tot één keer, ongeacht het aantal indieners. De kwaliteit van de vergunningverlening staat of valt immers met de mate waarin protest wordt aangetekend. Daardoor wordt er heel wat gecorrigeerd. Met zijn voorstel van decreet verlaagt het Vlaams Belang dan wel de instapkosten, maar elke indiener zal nog wel een taks moeten betalen. Dat vindt ze een minder goed voorstel van decreet.

Inez De Coninck zegt dat haar partij tegen beide voorstellen zal stemmen. De interpretatie van de raad is conform aan wat er letterlijk in het decreet staat, namelijk dat elke natuurlijke of rechtspersoon die een administratief beroep instelt een dossiertaks verschuldigd is. Een beroep vergt een volledige heroverweging van het dossier, wat inderdaad niet verschilt naargelang het aantal indieners. Anderzijds moet de administratie voor elke bezwaarde nagaan of die een belang heeft, of hij de termijnen gerespecteerd heeft enzovoort. Ook als de indiener gelijk krijgt, is dat werk verricht. Het bedrag terugstorten is onlogisch. De taks mag niet te hoog zijn zodat de vlotte toegang tot de rechter gegarandeerd is, anderzijds mag hij ook niet te laag zijn, om lichtzinnige beroepen te voorkomen. 100 euro is volgens het lid een goed evenwicht.

Voorts vindt ze de argumenten van Bruno Tobback vergezocht. De toegang tot de rechter wordt volgens haar niet geschonden. Als het klopt dat de kwaliteit van de vergunningen daalt, is het zaak dat aan te pakken en niet de dossiertaks. Het is niet omdat het aantal beroepen stijgt, dat de kostprijs moet worden verlaagd. Ze vindt wel dat alle argumenten moeten herbekeken worden bij de aangekondigde evaluatie en eventuele bijsturing van het Omgevingsvergunningendecreet.

Tinne Rombouts sluit zich aan bij de vorige spreker die toch wat nuance aanbrengt bij de argumenten van Bruno Tobback. Met meer aantal indieners moet de administratie wel degelijk meer onderzoek doen. De redelijkheid speelt. Ze betwist ook dat het gewicht van het aangekaarte probleem bepaald wordt door het aantal indieners. Dat er duidelijkheid moet zijn over wie het beroep instelt en wie verdere juridische stappen mag zetten, is zeker zo. Met de dossiertaks voor elke indiener wordt dat opgelost, maar het is zaak om na te gaan of dat nog moet worden verwijnd. Voor de spreker blijven het recht van verdediging en de toegang tot het recht gevrijwaard. Ook CD&V zal de voorstellen van decreet niet steunen.

Voor *Gweny De Vroe* is het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwisting duidelijk: per beroepsindiener moet een dossiertaks worden betaald, ook bij een collectief beroep. Open Vld sluit zich aan bij de standpunten van de N-VA en CD&V, maar acht het vooral nodig om de beroepsprocedures korter en efficiënter te maken.

2.2. Reactie van de indieners en verdere bespreking

Bruno Tobback is niet verbaasd maar vindt dat de argumenten van een ontzettend cynisme getuigen. Ondanks wat de meerderheid als een duidelijke bepaling in het decreet bestempelt, heeft het Vlaamse Gewest die zeven jaar lang anders geïnterpreteerd. Geen van de parlementsleden heeft die praktijk aangekaart, terwijl de decreetsbepaling zogenaamd evident was.

De vele en lange procedures zijn een doorn in ieders oog. Maar de snelste oplossing hiervoor is om meer goede en kwalitatieve overheidsbeslissingen te nemen. Niemand stelt voor zijn plezier een beroep in. De toetssteen voor een goed beleid is het aantal beroepen dat ingewilligd wordt. De drie vertegenwoordigers van de bestuurders van Vlaanderen gaan flagrant voorbij aan de vaststelling dat dat aantal stijgt en groter is dan in een beschaafd goed bestuurd land acceptabel is. De overheid pakt dat niet aan, maar vraagt gewoon geld om beroep in te stellen. Met een dergelijke handtekeningentaks streeft ze geen kwaliteit voor alle burgers na, maar zet ze haar eigen belangen centraal.

Een overheid die het type vergunningen aflevert en het soort toezicht erop houdt zoals in het dossier van 3M, zou eigenlijk moeten doodvallen van schaamte als ze het heeft over mensen die lichtzinnig beroep indienen. Door het aantal beroepen te beperken, geeft de meerderheid de administratie de boodschap dat lichtzinnige beslissingen oké zijn en dat ze beschermd wordt. De grote verklaringen van de minister-president over Vlaanderen dat zich aan het Noorden spiegelt, over kwalitatief bestuur, over een baken van een modern en goed beleid, worden tegengesproken door dergelijke redeneringen.

Burgers zullen zich er heus niet door laten tegenhouden om op te komen voor hun eigendoms- en omgevingsrechten. Meer verantwoordelijkheidszin en goede beslissingen die de belangen van alle burgers respecteren en afwegen, zouden veel efficiëntere instrumenten zijn tegen overdadige beroepsprocedures.

Leo Pieters wijt de talrijke beroepen aan de kwaliteit van de vergunningen, maar ook aan de kwaliteit en de duidelijkheid van decreten. Wie nadeel ondervindt maar geen aanvraag ingediend heeft, is benadeeld. Voor het Vlaams Belang moet de toegang tot de rechter gegarandeerd blijven. Een taks van 30 euro is billijk voor iedere individuele benadeelde. De terugbetaling als het beroep ingewilligd wordt, zet de overheid en de decreetgever voor hun verantwoordelijkheden om goed werk af te leveren.

Inez De Coninck stelt vast dat Vooruit en het Vlaams Belang elkaar meer en meer lijken te vinden. Deze voorstellen van decreet gaan niet over de kwaliteit van dossiers, maar over de taksen voor administratieve beroepen. Voor haar is de huidige formulering in het decreet duidelijk, namelijk per natuurlijke of rechtspersoon. Vooruit heeft dat mee goedgekeurd, het had toen maar een andere formulering moeten voorstellen, in plaats van nu te doen alsof er zeven jaar lang onrechtmatige handelingen gesteld zijn.

De meerderheid heeft oog voor de kwaliteit van de vergunningen, net daarom komt er een evaluatie en een eventuele bijsturing van het Omgevingsvergunningendecreet. Ze pikt de beschuldiging niet dat alle vergunningen van erbarmelijke kwaliteit zijn. Als gemeentelijk verantwoordelijke weet ze dat heel wat ambtenaren en

gemeentebesturen verdienstelijk werk leveren. Het is niet omdat een beroepsaanvraag ingewilligd wordt dat de oorspronkelijke vergunning niet goed was, mogelijk komen er gewoon andere argumenten bovendien. Als Vooruit zijn zin krijgt, kan een hele buurt gratis beroepen instellen tegen een vergunning. Dat zoiets automatisch een degelijk bestuur ten goede komt, begrijpt ze niet. Ze besluit dat het niet de bedoeling is beroepen tegen te gaan, maar gewoon om een perfect verdedigbare taks te heffen die geenszins de toegang tot de rechter beperkt.

Bruno Tobback benadrukt dat het de taak is van dit parlement om goede decreten te maken. Als gedurende zeven jaar een onderdeel ervan fout is toegepast, maar conform aan wat volgens de besprekingen de bedoeling van de decreetgever is, is het aan de decreetgever om die clausule duidelijker te maken. Het parlement is niet gebonden door de interpretatie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Hij heeft inderdaad met het oorspronkelijke decreet ingestemd, maar als het onduidelijk is, is het zijn job het aan te passen – wat de meerderheid dus niet wil.

Ook hij kent heel wat ambtenaren, heel wat onder hen zijn gefrustreerd omdat ze te weinig tijd en middelen hebben en vooral te weinig vrijheid krijgen van het bestuur om hun werk goed te doen. Het kan inderdaad zijn dat in een beroep andere argumenten opduiken waardoor de beoordeling wijzigt. Wat de meerderheid doet is evenwel bepaalde mensen hinderen: wie geen geld heeft, kan niet meedoen; wie oorspronkelijk geen geld betaalde, kan niet meer in beroep gaan tegen het administratief beroep. Dat maakt de interpretatie van de raad een onredelijke beperking van het recht op toegang tot de rechter. Als de overheid er meer middelen voor vrijmaakt, hoeven beroepsprocedures niet lang te duren. Als het Departement Omgeving zoals het decretaal verplicht is, correcte adviezen zou geven, wordt het gemakkelijker om van bij het begin alle argumenten in overweging te nemen en correctere beslissingen te nemen. Het is omdat dat departement niet meer adviseert, bijvoorbeeld over provinciale beslissingen in eerste aanleg, dat burgers dan maar in beroep moeten gaan en de procedure verlengd wordt.

De meerderheid gaat gewoon voorbij aan het simpele feit dat er niet te veel administratieve beroepen zijn maar wel te veel beroepen waarbij eisers gelijk krijgen. De meeste beroepen worden ingesteld omdat de overheid te veel rekening houdt met de vergunningsaanvrager en te weinig met wie de gevolgen ondervindt. Keer op keer geven rechtbanken de eisers daarin gelijk, maar de bewindvoerders houden er geen rekening mee.

Het evaluatierapport van het Omgevingsvergunningendecreet was gepland voor september, maar het is er nog niet. De voornaamste zorg van deze meerderheid blijft ondertussen de onevenwichtige werkwijze te handhaven door wie zijn belangen geschonden ziet, te verhinderen naar de rechter te gaan. Dat getuigt van een cynische beleidsofstelling van politici die geacht worden voor het algemeen belang op te komen en niet louter voor dat de vergunningsaanvrager, zij het een particulier of 3M. De meerderheid doet daarenboven bijzonder weinig moeite om deze trieste manier van besturen te rechtvaardigen. Zonder veel argumenten en zonder evaluatie van het Omgevingsvergunningendecreet, vermeerdert ze de taksen per administratief beroep van 100 euro tot soms 10.000 euro en meer.

Leo Pieters vindt dat de meerderheid oorzaak en gevolg omdraait, waarbij kosten gerekend worden voor het gevolg. Wie misbruik wil maken van het systeem, betaalt met plezier 100 euro. Voor sommigen met een terechte klacht, is dat bedrag soms te hoog. Daarbij komt nog dat de eisers die in het gelijk gesteld worden, dat geld niet terugkrijgen, terwijl de schuld bij de vergunningverlener ligt. Het Vlaams Belang zal de evaluatie afwachten en zo nodig dit voorstel van decreet opnieuw indienen.

Inez De Coninck vindt dat Bruno Tobback onterecht laat uitschijnen dat de kwaliteit van de besluiten zou stijgen als er maar één dossierkost bij gekoppelde bezwaarschriften zou geïnd worden. Ze benadrukt dat de meerderheid geen enkele beroepsmogelijkheid schrappt.

Voor *Tinne Rombouts* is het verwijt van minder goede beslissingen en zelfs minder goede adviezen gratis. Meer ingewilligde beroepen, betekent niet automatisch dat de beslissingen minder goed zijn. Het kan aan heel wat andere factoren liggen. Het is zaak dat eerst grondig te onderzoeken en dan de problemen ten gronde aan te pakken. De dossierkost heeft geen invloed op de kwaliteit van de besluitvorming. Elke belanghebbende kan een bezwaar indienen, een beperkte dossierkost verhindert dat niet.

Gwenny De Vroe wijst erop dat elke vergunningverlenende overheid verantwoordelijk is voor de kwaliteit. Helaas is niet iedereen het eens met de beslissingen, maar daarvoor bestaan er beroepsprocedures. De eisers liggen vooral wakker van de lange doorlooptijden.

Bruno Tobback is het er helemaal mee eens dat het snel moet gaan en dat de huidige behandeltime te lang is en alleen maar langer wordt. Vooruit pleit voor meer middelen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, voor meer ambtenaren om adviezen te geven aan vergunningverlenende overheden enzovoort zodat er betere beslissingen en dus minder beroepen nodig zijn. Door eenzijdig te beslissen in het voordeel van vergunningsaanvragers, wordt beroep instellen gestimuleerd. De doorlooptijd versnellen door het aantal administratieve beroepen met een taks te beperken tot wie het kan betalen, is niet correct. Het is zeker geen persoonlijke aantijging, tegen individuen of bepaalde besturen, maar gewoon een vaststelling dat het systeem niet robuust genoeg is om alle belangen evenwichtig tegen elkaar af te wegen, want anders zouden er niet zoveel succesvolle beroepen zijn.

Het is inderdaad niet zo dat de kwaliteit toeneemt naarmate het aantal beroepen toeneemt, het aantal beroepen stijgt omdat kwaliteit ondermaats is. Als er minder beroepen zijn omdat mensen er meer voor moeten betalen, betekent dat niet dat de kwaliteit toeneemt, maar wel dat de overheid ongestraft rommel kan blijven afleveren omdat bezwaar instellen moeilijker wordt. Het systeem is al zo dat de overheid aan de kant van de vergunningsaanvrager staat en de rest van de bevolking voor zijn rechten moet opkomen via beroepsprocedures. Deze meerderheid heeft de ambitie om het aantal beroepsprocedures te verminderen door meer drempels ervoor op te zetten. Zo heeft ze er bijvoorbeeld al voor gezorgd dat vanaf de eerste dag van een openbaar onderzoek een burger een advocaat onder de arm moet nemen om zijn beroepsmogelijkheden te vrijwaren.

Het is wel degelijk zo dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen mensen rechten afneemt. Van de 50 eisers die zes maanden geleden samen een beroepsschrift indienden, kunnen er, mede door de weigering van de meerderheid om het decreet aan te passen, 49 niet meer naar de Raad voor Vergunningsbetwistingen stappen. Terwijl ze dat tot in maart wel konden. Eigenlijk heeft de meerderheid nog geen ingrepen gedaan om de kwaliteit te verhogen, ze heeft alleen de vergunning eeuwigdurend gemaakt. Het is voor hem dan ook een raadsel hoe de meerderheid nog met een uitgestreken gezicht durft te zeggen voor kwaliteit te gaan.

Leo Pieters herhaalt dat de beroepen het gevolg zijn, het is zaak de oorzaak aan te pakken.

3. Stemming

Ter stemming gelegd wordt het voorstel van decreet van Bruno Tobback, Freya Van den Bossche, Ludwig Vandenhove, Katia Segers, Kurt De Loor en Maxim Veys tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat de dossiertaks betreft, verworpen met 8 stemmen tegen 5.

Het voorstel van decreet van Leo Pieters, Adeline Blancquaert, Bart Claes, Sam Van Rooy en Chris Janssens tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het bedrag, de teruggave en de vrijstelling van de dossiertaks betreft, wordt verworpen met 10 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

Gwenny DE VROE,
voorzitter

Mieke SCHAUVLIEGE,
verslaggever